XXXII. évfolyam 5. szám – 2020. szeptember-október

MARANATHA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

Az Eucharisztia és az utolsó idők

Emmanuel Maillard nővér:

A szentek tanítása

Ida:

Anyád méhétől fogva kiválasztottalak

Gamon Ewa nővér:

Az Istennel való élet: igazi, boldogsággal teli kaland

„A **hit** és a **bizalom** kéz a kézben járnak,
Ha **egy lépést** teszel a **hitben**, nő a **bizalom**.
Ha **egyet lépsz** a bizalom útján, nő a **hited** is!”

Részlet *Ida: Anyád méhétől fogva kiválasztottalak* című tanúságtételéből, amely az újság 14. oldalán olvasható.

Szép szeretet anyja

A szeptemberi és októberi hónapban sokat foglalkozunk a Szűzanyával. Megemlékezünk a születésnapjáról és a névnapjáról, és októberben a rózsafüzért helyezzük imaéletünk középpontjába. Mária világra szülte Jézust, a szeretet királyát. Mivel a szíve ártatlan volt, ő tudott a legteljesebben szeretni. Egész lelkével, minden erejével szerette Istent és az embereket. Alig tudjuk elképzelni a mai szeretetlen világban, hogy ez mit jelent. Szép ez a szeretet, mert ahol megjelenik Mária, ott megváltozik a légkör. Eltűnik a reménytelenség, eltűnik a szomorúság és mindent betölt a béke s a bizalom a mennyei Atyában. Ezért jó nekünk mindig Mária közelében lenni. Anyai szeretetével átöleli az egész világot. Ezért jelenik meg sok helyen a világban, hogy bátorsítson, hívjon szent Fiához, vigasztaljon és erősítsen meg bennünket a szeretetben.

❶ Isten kiválasztotta Máriát

A kiválasztásról sokan emberileg gondolkodnak. Azt hiszik, hogy a kiválasztás által Isten kivételez valakivel, többet kap, mint a másik, ezért büszke lehet és lenézheti társait. Mi emberek sokszor így éljük meg, amikor valakit kiválasztunk, Isten azonban a világból akar kiválasztani minket. Hogy ne a sötétségben éljünk, hanem világosságban. Éppen ezért minden keresztény kiválasztott. Minden keresztény részesülhet Isten barátságából. Minden keresztény meghívást kapott Isten Országába. Ez nagyszerű lehetőség!

❷ Mária elfogadta a kiválasztását

Ha megfigyeljük a Szűzanya életét, azt látjuk, hogy egész életében önzetlen volt. Ez a kiválasztás következménye. Az isteni kegyelem legyőzi az önzés falait és kivezet bennünket belső várkastélyunkból. Ez néha félelmetes tud lenni. Az ember nem élhet önző módon. A földbe rejtett gabonaszemnek el kell pusztulnia, ha sokszoros termést akar hozni. Egy asszonynak meghalt a férje. Nagyon szerette. Leírhatatlan volt a fájdalma. Mindenkitől elzárkózott és vigasztalhatatlan volt. Egy barátnője felhívta telefonon és megkérte, jöjjön el a beteglátogató csoportba, mert szükség van rá. Elment. Amikor látta a kórházi ágyon a betegeket, akik sokkal nagyobb fájdalmat hordoznak, mint ami neki volt, amikor látta, hogy örömöt tud nekik okozni, akkor megvigasztalódott. Már várta a napot, hogy másokon segíthessen. Nemsokára béke és boldogság költözött a szívébe. Megtapasztalta a kiválasztás örömét. Ezután már nem magával foglalkozott, hanem másokért élt. A szép szeretet beköltözött a szívébe!

❸ Mária hűséges volt

A kiválasztás akkor tud hatékony lenni, ha párosul a hűséggel. Mária élete nem volt virágos út. Üldözések, meg nem értés, menekülés, aggodalmak, fájdalom tövises útján járt. Mindezek között egy percig se gondolta, hogy elhagyja a megkezdett utat. Mi sajnos nem vagyunk tisztában hűtlenségünk következményeivel. Pályát módosítunk, elválunk, barátságot kötünk, majd elhagyjuk barátunkat, templomba járunk, majd új vallást keresünk – elfelejtjük azt, hogy van egy mennyei Atyánk, aki eltervezte életünket. Van egy Megváltónk, aki életét adta azért, hogy a lelkünk szabad legyen a bűntől és megszentelt életet éljünk. Minél többször változtatjuk életutunkat, annál inkább elveszítjük a reményünket és az erőnket. S ha ez elveszik, akkor beleesünk az egyhangú közömbösségbe, életunalomba, depresszióba. De ennek nem kell így lennie! Jézus minden kegyelmet megad, hogy keresztény kiválasztottságunk örömében éljünk! Honnan fakadt Mária hűsége? Jézusra nézett és új erőt kapott. Arra gondolt, itt van nekem a világ Megváltója, mennyei Atya rám bízta, nem lehetek gyenge, nem lehetek hűtlen a feladathoz. Mindennapi gondoskodásommal meg kell dicsőítenem Isten nevét! Ez az út számunkra is járható! Jézus velünk van, feladatunk van, Isten Országát kell felépítenünk a világban!

Katona István főszerkesztő

A szentek tanítása

Pietrelcinai Szent Pio

A szentéletű kapucinus testvér folyamatosan rózsafüzért imádkozott, hatékony fegyverként szorongatva az imaeszközt; azt a fegyvert, amellyel ***a Szűzanya ígérete szerint „mindent elnyerhet”***.

Pio atya azt mondta:

„Imádkozzátok a rózsafüzért, imádkozzátok mindig, amennyit csak tudjátok.” „A rózsafüzér a kedvenc imádságom. Csodálatos ima! Csodálatosan egyszerű és mély.” Így nevezte Pio atya a rózsafüzért. Ez a szerzetes megismerte a rózsafüzér erejét, miután állandóan imádkozta. Egyébként, ha valaki megkérdezte tőle, miért imádkozik ennyit minden nap, azt felelte: „Ha a Szűzanya mindig erősen ajánlotta, akárhol jelent is meg, nem gondolod, hogy jó oka volt rá?”

Egy másik alkalommal arról számolt be, hogy az ablakából azt látta, az udvar tele van ellenségekkel (démonokkal), akik azt kiabálják: „Halált rá! Halált rá!” Segítséget kért a Szűzanyától, aki erre a kezébe adta a rózsafüzért, hogy használja úgy, mint egy fegyvert. Odalépett az ablakhoz a rózsafüzérrel a kezében, és erre az összes ellenség holtan esett össze.

Pio atya mindig felkelt hajnali egykor, hogy felkészüljön a Szentmise bemutatására. Ezalatt elimádkozta a zsolozsmát és számtalan rózsafüzért. Négy előtt tíz perccel fejezte be a készülést a Szűzanyával, és írott tanúságtételéből tudjuk, hogy Isten Anyja határtalan anyai gyengédségével személyesen kísérte az oltárhoz.

Egyszer valaki azt mondta neki: „Atya, egyesek szerint a rózsafüzér ideje lejárt! Ezért sok plébánián már nem is imádkozzák.” Pio atya azonnal rávágta:

„A Sátán le akarja rontani ezt az imát, de sohasem fog sikerülni neki: ez annak az imája, aki minden és mindenki felett diadalmaskodik. Ő maga tanította nekünk, ahogy Jézus a Miatyánkot tanította.”

Egy este így szólt a rendtársának, akik a lefekvésnél segédkezett neki: *„Testvérem, mielőtt elmész, add ide a fegyvert a ruhám zsebéből!”* A fiatal testvér meglepődve keresni kezdte, hogy valóban van-e fegyver Pio atya zsebében. Az Atya azonban egyre mondta: *„Keresd csak, ott van!”* A testvér nem akart ellenkezni, ezért ismét benyúlt a zsebbe, majd azt mondta: „Atyám, nem találok itt semmi fegyvert, csak a rózsafüzért!” Pio atya erre így felelt: *„És az talán nem fegyver?”*

Fatimai Lúcia nővér

1957-ben Lúcia nővér így írt Fuentes atyának:

„Most, hogy az idők végét éljük, a Szentséges Szűzanya úgy döntött, megújítja a rózsafüzér hatékonyságát. Olyan nagy erőt adott neki, hogy nincs olyan anyagi vagy lelki gond, amelyet akár személyes életünkben, akár családunkban, vagy a világ családjaiban, a szerzetesrendekben, sőt a nemzetek történelmében a rózsafüzér meg ne tudna oldani. Hangsúlyozom: semmilyen probléma nincs, bármilyen nehéz legyen is, ami ellenállna a rózsafüzér-imádságnak. A Rózsafüzérrel megmenekü-

lünk, megszentelődünk, megvigasztaljuk Urunkat, és számos lélek számára üdvösséget szerzünk."

1970-ben Lúcia nővér így írt egyik rendtársának:

„A rózsafüzér szegények és gazdagok, bölcsek és tudatlanok imája. Ha elvennék tőlük ezt az áhítatot, azzal mindennapi lelki kenyerüktől fosztanák meg őket. A rózsafüzér táplálja a hit apró lángját, amely sok lelkiismeretben korántsem aludt ki teljesen. Még azoknak a lelkeknek is, akik nem elmélkednek, ha egyszerűen a kezükbe veszik a rózsafüzért és imádkoznak, az azt jelenti, hogy emlékeznek Istenre, a természetfelettire. A rózsafüzér titkainak már az emléke is életben tartja a hit mécsesét a lélekben. Ezért üzen könyörtelen hadat neki az ördög! A legrosszabb, hogy sikerült rossz útra téríteni és megtéveszteni olyan lelkeket is, akik nagy felelősséget hordoznak. Így vakok vezetnek világtalanokat..."

2001 októberében Lúcia nővér így írt a világ összes máriás lelkiségű közösségéhez:

„A Szűzanya arra kér bennünket, hogy még nagyobb hittel és odaadással imádkozzuk a rózsafüzért, és szemléljük Fia örvendetes, fájdalmas és dicsőséges titkait, mert ő ezeket akarta üdvözítő megváltásunk titkához kapcsolni. Ahogy a rózsafüzér szemei az ujjaitok között peregnek, az angyalok és a szentek veletek együtt imádkoznak. Ezért tartom fontosnak, hogy mély összeszedettségben és hittel imádkozzatok, vallásos jámborsággal elmélkedve a titkok értelméről. Imádkozzátok egyedül vagy közösségben, otthon vagy házon kívül, a templomban vagy az utcán, egyszerű szívvel, lépésről lépésre követve a Szűzanya és Fia útját. Imádkozzátok mindig élő hittel az újszülöttekért, azokért, akik szenvednek, akik küzdenek, a haldoklókért. Imádkozzátok a földön élő igazakkal egységben és minden máriás közösséggel, de a legfontosabb, hogy a kicsinyek egyszerűségével imádkozzátok, akiknek hangja az angyalokéval egyesül. A világnak ma nagyobb szüksége van a rózsafüzérre, mint valaha. Sokszor előfordul, hogy egyetlen rózsafüzér elimádkozása megnyugtatja az isteni igazságosság haragját, irgalmat nyerve a világnak és üdvösséget számos léleknek."

Továbbá:

„A világ hanyatlása kétségtelenül az imádságos lelkület hanyatlásának következménye. A Szűzanya e változás miatt hangsúlyozta annyira a rózsafüzér fontosságát. A rózsafüzér a rendelkezésünkre álló legerősebb fegyver, ami megvédhet a harcban."

Bosco Szent János

Az ifjúság legnagyobb nevelője a rózsafüzért tartotta pedagógiai módszere alapvető eszközének. Amikor Roberto d'Azeglio márki ellátogatott hozzá az oratóriumba – nagyon nagyra tartotta ugyanis Don Bosco munkásságát – kétségbe vonta a rózsafüzér értelmét, mivel haszontalannak és unalmasnak tartotta, és utalt rá, hogy nem kellene-e kiiktatni. Don Bosco azonban határozott szelídséggel válaszolt:

„Én különösen is ragaszkodom ehhez a gyakorlathoz, sőt azt mondanám, ez az egész intézmény alapja; kész vagyok lemondani sok más fontos dologról, de erről az egyről nem!"

Még álmaiban is arra kapott biztatást, hogy táplálja a rózsafüzér szeretetét a fiatalokban. Egy eset 1862-ben Mária Mennybevételének előestéjén azonban különösen is jól rámutat a rózsafüzér erejére.

Don Bosco sokszor kapott útmutatást Istentől álmokon keresztül. Ezen az éjjelen álmában szülőfalujában járt a testvérénél, együtt az összes gyerekkel. Megjelent álmai szokásos Vezetője, magával vitte az udvarhoz közeli mezőre és egy hatalmas, 7-8 méter hosszú kígyót mutatott neki. Don Bosco halálra rémült, és el akart szaladni. Vezetője azonban megállította és intette, hogy ne féljen. Elment, hozott egy kötelet, odaadta Don Boscónak és azt mondta: *„Fogd meg ezt a kötelet az egyik végén és szorítsd erősen; én pedig megfogom a másik végét, s a kígyóra akasztjuk." „És azután?" „Azután a hátára csapunk a kötéllel." „Ne, csak azt ne! Jaj nekünk, ha ezt tesszük. A kígyó ránk fog támadni és darabokra tép!"* Vezetője azonban ragaszkodott hozzá és biztosította felőle, hogy semmit sem fog ártani neki a kígyó, így don Bosco belement, hogy azt tegyék, amit mond. A Vezető erre felemelte a kötelet és a kígyó hátára csapott. A kígyó megfordult és meg akarta harapni támadóját, de fennakadt a kötélen és nem tudott megmozdulni. *„Tartsd erősen"* – kiáltotta a Vezető –, *„el ne engedd!"*, majd odaszaladt egy közeli körtefához, és hozzákötötte a kötél végét. Aztán megfogta a másik végét, amelyet Don Bosco tartott, és a ház ablakrácsához kötözte. Ezalatt a kígyó dühödten rángatózott, míg végül fejét és hatalmas testét a földhöz vágta olyan erővel, hogy húsa felszakad és darabjai szerteszét repültek. Így folytatta, míg végül csak a csontváza maradt. Amikor már nem volt benne élet, a Vezető leoldotta a kötelet a fáról és az ablakrácsról, összetekerte és egy dobozba tette. Kicsit később kinyitotta a dobozt. A szent és a vele lévő fiatalok legnagyobb meglepetésére a kötél az Ave Maria szavakat adta ki. A Vezető megmagyarázta:

„A kígyó az ördögöt jelképezi, a kötél pedig az Üdvözlégyet, vagyis inkább a rózsafüzért, az Üdvözlégyek láncolatát, amellyel a pokol minden ördöge megverhető, legyőzhető és eltörölhető."

Nem sokkal később azonban Don Bosco igen fájdalmas jelenetnek volt tanúja. Látta, ahogy a fiatalok összeszedik és megeszik a kígyó húsának darabjait, az pedig megmérgezi őket. *„Nem hagyhattam annyiban"* – mondta Don Bosco –, *„mert minden figyelmeztetésem ellenére egyre csak ettek. Egyiket-másikat megszidtam, egyet megpofoztam, egy másikat megöklöztem, hogy ne egyenek többet belőle, de hiába. Azt sem tudtam, hova kapjak, amikor láttam, mennyi fiatal fekszik a földön, nyomorúságos állapotban."* Don Bosco erre megkérdezte a Vezetőt: *„Semmi gyógymód nincs erre?" „De, van egy" „És mi az?" „Nincs más, mint az üllő és a kalapács." „Hogy micsoda? Tegyem őket az üllőre és üssem őket kalapáccsal?" „Pontosan így"* – felelte a Vezető. – *„A kalapács a gyónás, az üllő pedig a szentáldozás: ezt a két eszközt kell használni."*

Monforti Grignion Szent Lajos

Monforti Grignion Szent Lajostól két tanácsot kaptunk a rózsafüzér helyes imádkozására:

„Különösen is óvakodjunk két rendszeres hibától, amelyet szinte mindenki elkövet, aki a rózsafüzért imádkozza […]"

Az első tanács a rózsafüzér helyes imádkozásához: ***legyen egy imaszándékunk***.

„Az első rendszerinti hiba, hogy amikor imádkozunk, nem határozunk meg imaszándékot; olyannyira, hogy ha valaki megkérdezné, miért imádkozzuk a rózsafüzért, nem tudnánk megmondani. Ezért ha rózsafüzért imádkozunk, mindig legyen előttünk valamilyen kért kegyelem, egy elérendő erény vagy egy eltörlendő bűn."

A második tanács a rózsafüzér helyes imádkozásához: ***ne siessünk!***

„A második rendszeresen elkövetett hiba a rózsafüzér imádkozásakor, hogy amikor hozzákezdünk semmi más szándék nincs előttünk, mint hogy mielőbb a végére érjünk. Ez abból származik, hogy a rózsafüzérre valami terhes dologként tekintünk, ami igen nagy teherként nyomja a vállunkat, ha nem mondjuk el, pláne ha ezt lelkiismereti kérdéssé tettük, vagy ha penitencia gyanánt, mintegy akaratlanul kaptuk." „Nagyon sajnálatos látvány, ahogy a legtöbben imádkozzák a rózsafüzért. Döbbenetes gyorsasággal imádkoznak; a szavak egy részét el is harapják. Ilyen nevetséges stílusban még a legutolsó embert sem dicsérnénk meg – hogy gondoljuk akkor, hogy Jézust és Máriát ezzel tiszteljük meg?! […] Ezek után ne lepődjünk meg, ha a keresztény vallás legszentebb imái szinte teljesen gyümölcstelenek lesznek, és ha ezer meg tízezer rózsafüzért imádkozunk is, nem leszünk tőle szentebbek?" (A rózsafüzér titka)

Vianney Szent János

Az Arsi plébánost egyszer meghívták lelkigyakorlatot tartani egy Arshoz közeli településre. Ő először is megkérdezte a helyi plébánostól, hogy van-e valaki a hívek között, aki kész intenzíven imádkozni. A plébános egy szegény koldusasszonyt mutatott neki, aki csak a rózsafüzért ismerte, mint imádságot. János atya odament a szegény asszonyhoz és megkérte, hogy a lelkigyakorlat ideje alatt végig imádkozza a rózsafüzért. Az asszony úgy tett. A lelkigyakorlat jól zajlott. Sokan megtértek, a szent plébános pedig örömmel kijelentette:

„Nekem semmi érdemem ebben; az egész a Szűzanyának köszönhető, akit a koldusasszony segítségül hívott a rózsafüzérben."

Kis Szent Teréz

A „kis út" és a lelki gyermekség szentje szintén vallja, hogy bármilyen súlyos bűnt kövessenek is el az emberek:

„a rózsafüzérrel bármi elérhető. A rózsafüzér olyan, mint a földet a mennyel összekötő hatalmas lánc: egyik vége a mi kezünkben, a másik a Szűzanya kezében van. Amíg lesz, aki imádkozza a rózsafüzért, Isten nem hagyja magára a világot, mert Szíve nem tud ellenállni ennek az imának. A mennyek szelíd Királynője nem feledkezhet meg azokról a gyermekeiről, akik megszakítás nélkül éneklik dicséretét. A rózsafüzér tömjén módjára száll a Mindenható lábai elé. Mária pedig a szívünket megújító forrás formájában adja vissza nekünk mindezt. Isten előtt egyik imádság sem olyan kedves, mint a rózsafüzér!"

Emmanuel Maillard nővér

(Részlet Maillard nővér: ***„A rózsafüzér egy utazás, amely megváltoztatja az életedet!"*** című, a Marana Tha sorozatban nemrég megjelent könyvéből.)

Újságunk főszerkesztője 80 éves

Születésnapi riport Katona István atyával

– Atya, mi volt a legszebb élménye papi élete folyamán?

– Természetesen a pappá szentelés! De utána rögtön következett a Szentlélek kiáradása. Budapesten és Pécsett imádkoztak értem, s amikor eljött a Lélek, különleges örömöt éreztem éveken keresztül. Úgy éreztem, most értettem meg igazán a papi hivatás lényegét.

– Mit jelent a Szentlélek működése az ember szívében?

– Úgy látom, a magyar egyházban még nincs kidolgozva igazán a Szentlélek teológiája. A francia *Yves Congar* professzor írt egy 500 oldalas könyvet a Szentlélekről. A német *Heribert Mühlen* több mint hat könyvet írt a Szentlélek működéséről, s a Szentháromságban betöltött szerepéről. Nálunk Magyarországon igazi teológiai átfogó mű nem jelent meg a Szentlélekről.

De hogy válaszoljak a kérdésre, a Szentlélek által születik meg bennünk Jézus. Ahogy a Szűzanya a Szentlélektől fogant, úgy a hívő ember is kegyelmi értelemben a Szentlélek által fogadja be Jézust. Ahogy Pál írja: *„A Szentlélek templomai vagyunk."* (1Kor 6,19) – A második csodálatos ajándék, hogy a Szentlélek által részesülünk az isteni természetben. A Gal 5,22-ben olvassuk a Lélek gyümölcseiről: *„szeretet, öröm, jóság, szelídség, tisztaság, türelem."* Ezek végtelen fokban megvannak Istenben, és mi ezekből részesedhetünk. – A Szentlélek megszenteli gondolatainkat és vágyainkat. Általa nem a hatalom és az élvezetek megszerzésére gondolunk, hanem a mennyei dolgokra s a jóra. – A Szentlélek adja meg az Isten megismerésének ajándékát. Általa döbbenünk rá, hogy Ő a mi Atyánk, a szó legmélyebb értelmében. Általa ismerjük fel, hogy mindent általa kaptunk. – A Szentlélek adja meg a Biblia szavainak az ízét, az édességét. – Ő adja meg az ima szeretetét, mert *„gyöngeségünkben segítségünkre siet, mert azt sem tudjuk, hogyan imádkozzunk"* (Róm 8,26). – A Szentlélek adja meg a hit bölcsességét. Mert mi állandóan teljesítménykényszerben élünk. Kapkodunk, sietünk, menekülünk a csendtől. De a Szentlélek lecsendesít, megadja a belső békét és a türelmet. – Általa új kapcsolatba léphetünk az Atyával. Meglátjuk mindenben a gondoskodó szeretetét, meghalljuk hangját, megérezzük vezetését. – A Szentlélek által építjük Isten Országát. Jézus azért jött, hogy létrehozza ezt az országot. Azért küldte a Szentlelket, hogy Vele együtt építsük a jónak, az örömnek, a szeretetnek az országát. – A Szentlélek által képesek leszünk megvalósítani az Evangéliumot. Általa győzzük le a bűnt és mindenféle rossz szokásokat, szenvedélyeket. Benne ismerjük fel, hogy a bűn rombol, szellemi pusztítást végez. Ezért kell kerülni, ha boldog életet akarunk élni. – A Szentlélek adja meg Isten különleges szeretetének élményét: Xavéri Szent Ferenc, Loyolai Szent Ignác, Szalézi Szent Ferenc, Avilai Szent Teréz – néha felkiáltottak ima közben: Ne szeress, Uram, annyira, mert nem bírom elviselni! Ez mind a Szentlélek működése. – Ő adja meg az emberek szolgálatának a vágyát. Legyen az akár fizikai, aki lelki segítség, vagy éppen hitbeli felvilágosítás. Ő adja meg azt a szót, ami a másikat megérinti és felszabadítja. – A Szentlélek adja meg a karizmákat, amelyről Pál apostol ír az 1Kor 12-ben. Akár a gyógyítás vagy a prófécia karizmájáról legyen szó, nagy szüksége van ezekre az Egyháznak! Olyan könnyen elsötétedik a mai világ. Olyan könnyen elveszíti a reményét a mai ember. Ilyenkor drága kincs a prófétai szó, amely békét és nyugalmat teremt. – A szabadító karizmának is nagy a jelentősége. MacNutt atya írja, hogy egy anglikán lelkészért imádkozott, akinek állandóan csengett a füle és fájdalmai voltak. Kiderült, hogy amikor Afrikában volt misszióban, akkor egy kuruzsló megátkozta. Több, mint 2 órán át imádkoztak érte és három démon ment ki belőle. Azóta elmúlt a fájdalom és nem csengett a füle többé – zavartalanul tudta folytatni lelkipásztori munkáját. – Összefoglalásul a Szentlélek a harmadik isteni személy, aki a teremtéskor a „vizek felett lebegett" és formát adott mindennek. – Ma is a Szentlélektől várhatjuk, hogy újjáteremtse a világot! Ez az én életem!

F.M.

Az Eucharisztia és az utolsó idők

II/1. rés

Bevezetés

Amikor Jézus a gerázaiak vidékére ért, talált ott egy ördögtől megszállott embert, aki életveszélyesen fenyegette az ott lakókat. El tudjuk képzelni, hogy valaki megy az utcán és szembejön az ördögtől megszállt ember, aki elkezd kiabálni és veszélyesen fenyegeti a járókelőket? El tudjuk képzelni, milyen félelmetes jelenség lehetett? Amikor ide-oda bolyongott temetőkben vagy hegyoldalakon, az emberek messze elkerülték, nehogy találkozzanak vele. És ebben a helyzetben Jézus odament hozzá és megszabadította az ördögtől.

1. Jézus szabadít isteni hatalmával

Ebben a szabadításban megnyilvánult **Jézus isteni hatalma és szeretete**. Amikor a gerázaiak látták, hogy a megszállott ott ül gyógyultan Jézus mellett, nagyon elcsodálkoztak. Beszélget vele és úgy viselkedik, mint a többi normális ember, ezen elámultak. De ez a tény mégsem érintette meg annyira a szívüket, hogy fölismerjék Isten látogatásának nagyságát. Azt kérték, hogy: „Menj el tőlünk!"

Az ördögök azt kérték Jézustól, hogy mehessenek a disznókba. Jézus megengedte, hogy az emberek lássák a gonosz pusztító hatalmát. Megengedte, hogy a disznókba menjenek és azok meg, ahogy megszállták őket az ördögök, berohantak a tóba és megfulladtak. A pásztorok megdöbbentek és rohantak a gazdákhoz elmondani, hogy mi történt. Ahelyett, hogy befogadták volna Isten különleges látogatásának kegyelmét, elkezdték sajnálni a disznókat. Lehet, hogy a szemük előtt megjelent, milyen jó kolbász lehetett volna ezekből a disznókból, meg milyen finom szalonna, meg disznósajt és most mindez elveszett.

El tudjuk képzelni a fölháborodásukat, haragjukat, mivel nem volt bennük hit. Nem Isten látogatását tekintették nagyobbnak, hanem a disznók elvesztését és ezért kérték Jézust, hogy menjen el a vidékről.

2. A választás felelőssége

A sertéseket választották **Isten helyett**. Ez megdöbbentő. De nem így vagyunk mi is, amikor a bűnt választjuk az erényes élet helyett? A **gazdag ifjúnak** szintén megvoltak a „sertései". Az ő sertései a gazdagság, a kényelem, a bőséges étkezés és italozás voltak. Amikor Jézus azt mondta neki, hogy menj, add el mindenedet és kövess engem, akkor hirtelen megjelent előtte a kép, hogy erről mind le kell mondani és vállalni a szegény apostolok életét. Jézus követését nem tartotta előbbre valónak, hanem inkább veszni hagyta. Nem ismerte fel, hogy Jézus követése dicsőségesebb, mint az eddigi élete. Inkább elengedte ezt a nagy kitüntetést, hogy Jézus nyomába lépjen és megmaradt a régi életnél. Jóllehet úgy írja a Szentírás, hogy szomorúan ment tovább. Szomorú volt, mert nem mert kockáztatni.

Az előzőzőekkel kapcsolatban a csodákat nem tekintették a gerázaiak megtiszteltetésnek, Isten különleges ajándékának, mert annyira kötődtek a sertésekhez. Minden emberben van egy **ideális én** és van egy **valóságos** én. Az ideális én az, amit én szeretnék magamról kialakítani, amire vágyom, ami többet ér nekem mindennél. Ez a lényem mélyén megbúvó én **várakozást** és vágyakozást kelt az emberben, hogy bárcsak ideális énből igazivá válhatna. Bárcsak ki tudnék bontakozni úgy, hogy teljesebb lenne az életem. Minden ember tudja azt, hogy **valaki vagyok**. Isten által vagyok az, aki vagyok. A Gerázaiak nem várták Istent, inkább azt mondták, hogy Isten küldötte menjen el tőlük és hagyja békén őket. Amikor azt mondjuk a Szentmisében, hogy **várjuk dicsőséges eljöveteledet**, akkor abban a percben a hittel való várakozás valójában azt jelenti, hogy énem legszebb részét nyitom meg Isten előtt. Mert valahol az énem mélységében várom azt az Istent, aki tökéletessé tesz engem és beteljesíti legmélyebb vágyaimat.

3. Jézus a legnagyobb érték

Ilyenkor ki lehet mondani, hogy hadd vesszenek a sertéseim, hadd vesszenek és pusztuljanak el a tóban, mert én többre tartom Istenemet, aki itt van az Eucharisztiában. Vár engem, hogy befogadjam Őt egészen, teljes szívemmel. És ha belegondolok, hogy Isten valóban elveheti a sertéseimet, akkor kihozza belőlem a bátorságot, hogy bátran merjek mindent Istenre bízni, s Isten hatalmas ajándékát befogadni. Amilyen mértékben **megnyílok Isten jelenléte előtt**, olyan mértékben tudom elhagyni a sertéseimet, olyan mértékben tudom elhagyni mindazt,

ami megkötöz, ami fogva tart és ugyanolyan mértékben látom meg azt, mi az igazán értékes. Ezért kell mindig kimondani az **Eucharisztia előtt**: *„Uram, hiszem, hogy Te vagy a legfontosabb számomra, Nálad értékesebb nincs az egész kerek világon és én Téged várlak, Téged akarlak a szívembe fogadni. A Te dicsőséges eljöveteledet látom az Eucharisztiában."* Az Eucharisztia a beteljesülésnek, a végső időnek, Krisztus második eljövetelének a jele.

4. Az Eucharisztia előkészít a második eljövetelre

Mennél intenzívebb bennem ez a várakozás **az Úr dicsőséges eljövetelére**, annál tudatosabbá válik bennem az Eucharisztia titka és az, hogy Ő az én életemnek a nagy jutalma. Az Úr második eljövetelének várása benne van az Eucharisztikus áldozatnak, a szentmisének a titkában. Mert amikor elmondom azt, hogy „várom a dicsőséges eljöveteledet", akkor ezt a régi imádságot juttatja eszembe: „Marana Tha, Jöjj el Uram" – ez az első keresztények köszöntése volt és a liturgikus imádságban is megfogalmazták.

A világ dicsősége, a sertések, **elhalványulnak bennem**, amikor igazán hittel nézek az Eucharisztiára. Ugyanakkor eltűnnek belőlem az aggodalmak és a félelmek is. Eltűnnek belőlem a problémák is, amelyek annyira megterhelik az életemet. Mert Krisztus az Eucharisztiában a lehetőség, a beteljesedés, a mindennél nagyobb ajándék, aki az enyém lehet. Ezek a szavak tulajdonképpen fölébresztik a megtérés vágyát. Az Eucharisztia kihívja belőlem, hogy neki akarom adni magam, az Övé akarok lenni, aki mindent nekem akar adni.

5. Az Eucharisztia megváltoztatja az életünket

Ez a szent áldozat, amit várunk, az Eucharisztia, amelyben Krisztus jön hozzánk, megváltoztatja az életünket, amennyiben hittel és bizalommal fordulunk feléje. Ezért fordul az Egyház a szentáldozás előtt az Úrhoz; „reménykedve várjuk az örök boldogságot és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak eljövetelét." A szentmise előkészület erre az eljövetelre. És amikor részesülünk a szentáldozásban, akkor már benne élünk az eljövetelben, titokzatos módon, mert **Krisztus bennünk van**, aki számunkra a jövő és a beteljesülés. Ugyanakkor **reményt** is jelent számunkra. Azért fontos ez a várakozás az Úr második eljövetelére, mert akkor **relatív lesz** számunkra a másik világ, amelyben gyakran elmerülünk. A sok jó mellett rengeteg rossz is van ebben a világban; igazságtalanság, fájdalom, keserűség. A szívünket, amely az Úr második eljövetelében reménykedik, áthatja a Föltámadt Úr jelenléte és az a tudat, hogy értem jön el és hogy Vele lehetek az Ő országában.

6. Az Eucharisztia megtérésre hív

A szentmise után bennem akar lakozni, hogy **átjárja gondolataimat** és cselekedeteimet. Az Eucharisztia állandóan hív bennünket magához, hogy térjünk meg, menjünk hozzá, adjuk oda a szívünket az Úrnak. Az Eucharisztikus szeretet felé kell törekednem, mely megnyilvánul a szentáldozásban, hogy Ő legyen a mindenem. Kevesen vannak, akik komolyan veszik a második eljövetelt, kevesen vannak, akik fölkészülnek erre az eljövetelére, ezért nekünk tudatosítani kell, hogy ez nagyon fontos.

7. Függőség nélkül kell élnünk

Olyan világban élünk ma, amely halad az **összeomlás** felé. Ebben a kaotikus világban, amikor jelszóként ismételgetik egyes országokban, hogy a fehér ember tűnjön el a világból, akkor nekünk különösen Jézus felé kell fordulnunk. **Jézus legyen a szikla** számunkra és Őbenne reménykedjünk minden kaotikus esemény közepette. Ezért néha el kell csendesedni, hogy belépjen szívünkbe Jézus a maga isteni valóságával. Az ember sokszor délibábokat kerget. Vagy a sérelmeket őrizgetjük, a világtól való függőségeinket vagy a sertéseinket (megkötözöttségeinket) – valami evilágit hajszolunk és akarunk megragadni. Pedig az lenne a fontos, hogy a maradandót, az Örökkévalót tudjuk megragadni és előtte megnyílni.

Ezért minden lépésünket, amit teszünk, minden mozdulatunkat, amelyet kezünkkel végzünk, Jézus dicsőséges eljövetelének kell szentelnünk. A világot kötődés nélkül, **függőség nélkül** kell használnunk, hogy ne engedjük legszebb gondolatainkat, időnket, értelmünket, akaratunkat megkötözni az anyagi világ eseményeitől. Úgy kell dolgoznunk, mintha holnap minden elmúlna, de úgy kell a világért harcolnunk, mintha nem múlna el. Az életemet be kell állítani **az Úrral való egységnek a perspektívájába**. Minden Szentmise elém állítja, hogy várjam az Úr második eljövetelét, hogy jusson eszembe az, hogy akár ma is eljöhet, ma is elvihet magával.

Amikor a pap magasra emeli a Szentostyát, akkor gondolhatunk arra, hogy ebből a Szentostyából bármikor kiléphet az Úr dicsőséges alakja, angyalaitól körülvéve és megragadhatja az életemet. A hit által már most élhetem az egységet az Úrral! Észrevehetem az oltár körül az angyalok kórusát és az Eucharisztia bemutatásakor mennyei liturgiát láthatok. Az angyalok nem hagyják el Krisztust, mindig vele vannak, mindig az Ő közelében tartózkodnak. Az első Eucharisztikus imában így szól az Egyház: „kérjük Istenünk, hogy szent angyalod vigye áldozatunkat mennyei oltárodra Isteni Fölséged színe elé."

Az Úr dicsőségéhez hozzá tartozik, hogy megszentelje az életünket. Hozzá tartozik az Úr dicsőségéhez, hogy fölemeljen bennünket és megújítsa mindennapjainkat. Ezért kell várni az Úr dicsőséges eljövetelét, hogy életünk legszebb valóságát, legszebb megnyilvánulását létrehozza.

Dajczer után K.I.

– FOLYTATJUK –

Az Istennel való élet: igazi, boldogsággal teli kaland

Gamon Ewa nővér tanúságtétele

Szeretném elmesélni nektek, hogyan formálta Isten az életemet:

Egy nagyobb faluban nőttem fel Lengyelországban. Öt testvérem van, én vagyok a negyedik a sorban. Vallásos családból származom, minden vasárnap misére mentünk, bár nem mindig együtt. Nálunk nem volt szokásban a „családi mise", választhattunk, melyik misére megyünk. Gyermekkoromban egy gyerekközösséghez tartoztam. Átlagos élet, semmi különös. Mindig arról álmodtam, hogy majd lesz férjem, sok gyerekem és kertes házban fogunk lakni. Soha nem gondoltam arra, hogy szerzetes legyek, az mindig a nővérem akart lenni. Ő hétköznap is járt misére és minden rendezvényre, amit a plébánia szervezett. Én, mint a jó keresztények, csak vasárnap és néha-néha hétköznap jártam. A családunkban volt egyszer egy beszélgetés a szerzetesi életről, és akkor Édesanyám azt mondta, ***ha valaki szerzetes akar lenni, akkor hivatást kell kapnia Istentől***. Én még nem tudtam, mi az, hogy hivatás, azt hittem, levélben jön, nagyon megijedtem és imádkoztam, hogy én ne kapjak ilyen levelet.

Középiskolás koromban elkezdtem házibulikba, szórakozóhelyekre járni. Sok barátom volt és valóban tetszett nekem az az élet. Nagyon jó tanuló voltam, karrier lehetősége is állt előttem. Elég szerencsés voltam és eszembe sem jutott másmilyen élet, csak a családi.

De ***Istennek akkor már más terve volt velem***. Egy napon megnéztem „*A misszionáriuslány*" című filmet, ami sok kereszténynek botrány volt. Egy lányról szólt, aki férjhez akart menni és amikor felpróbálta az esküvői fátylat, a tükörben szerzetesként látta magát, szerzetesi fátyollal. Ezután elfutott és később valóban szerzetes lett. Utána sok rossz dolog is történt ebben a filmben, de Isten pont ezzel a filmmel szólított meg engem. Ez a film indította el bennem a szerzetesi élet gondolatát. Azért nem volt olyan egyszerű, hogy jött egy gondolat és én rögtön igent mondtam. Nagy harc volt, sokszor próbáltam elfelejteni, mert ahogyan mondtam, nagyon boldog életet éltem és nem volt kedvem változtatni. Még barátom is volt, szóval minden úgy ment, ahogy terveztem.

Mindig azért imádkoztam, hogy jó férjem legyen, sohasem azért, hogy felismerjem a hivatásomat. Pedig ***Ő más utat szánt nekem***. Az érettségi előtt feladtam és azt mondtam Neki: „*Jó! Legyen, ahogy akarod*", és elkezdtem keresni egy szerzetesrendet, ami nekem való. Nálunk a faluban is vannak nővérek, de rögtön tudtam, hogy oda nem szeretnék menni. Elküldtem az első érdeklődő levelet egy misszionárius rendnek, mert azt már tudtam, hogy misszionárius szeretnék lenni.

Amikor megkaptam a választ, akkor rögtön éreztem, hogy ez a rend nem nekem való. Mondtam is magamnak (mert senki más nem tudott a tervemről): „*Te szerzetes? Kizárt dolog!*" Nagyon boldog voltam, hogy ezzel el is intéztem a dolgot és nem kell szerzetesnek lennem.

Azonban nem sokkal később megint jött ez a gondolat: lehet, hogy szerzetes kell, hogy legyek. Írtam más misszionárius rendnek, amikor megkaptam a választ, újra nevettem magamon és örültem, hogy nem kell szerzetesnek lennem.

Isten azonban nem adta fel és a gondolat újra visszatért. Egy kalendáriumban találtam rá a szalézi nővérek (Don Bosco Nővérek) címére és elküldtem nekik egy érdeklődő levelet. Amikor elolvastam a választ, rögtön döntöttem: „*Igen, ez az. Megyek.*"

Nagyon érdekes, hogy se szalézi nővérekkel, se atyákkal nem találkoztam soha és nem is hallottam róluk, ennek ellenére, amikor beléptem, rögtön tapasztaltam, hogy Isten itt készített számomra helyet. Vannak olyan jelek, amelyek ezt bizonyítják, például:

- Segítő Szűz Mária – a főpatrónánk – a plébániámon az új templom az Ő nevét kapta.
- Don Bosco – alapító –, kisgyermekkoromban kaptam róla egy képeskönyvet, akkor azt gondoltam, hogy csak mese.
- Amikor a nővérektől választ kaptam, rögtön tudtam, hogy itt a helyem. ***Soha nem bántam meg, hogy nővér lettem és hogy pont szalézi nővér.***

Amikor beléptem, megtudtam, nem biztos, hogy misszióba fogok menni, mert a mi rendünk karizmája elsősorban a gyerekekkel és fiatalokkal való foglalkozás, de nyitottak vagyunk a misszió felé is. ***Missziós hivatásomat Isten kezébe helyeztem*** és azt mondtam, ha valóban az Ő akarata, hogy misszióba menjek, akkor innen is misszióba fognak küldeni, ha nem, ha csak én erőltetem, akkor az is lehet, hogy nem vagyok alkalmas rá és szégyennel kellene visszajönnöm. Minden évben megírtam a kérelmet, hogy misszióba szeretnék menni, de idővel egyre jobban összebarátkoztam a gondolattal, hogy nem fogok. Sok fiatallal dolgoztam, jól éreztem magam, szerettem a fiatalokat, ők engem, jól kijöttünk egymással és a nagy vágyam, hogy misszióba menjek egyre halványabb lett..

És ***újra jött Isten humora***. Az örökfogadalom előtt a tartományfőnöknő magához hívott és azt mondta, hogy augusztusban indulok Rómába, hogy felkészüljek a misszióra. Akkor nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek, de tudtam, hogy ***Ő jobban tudja, mi jó nekem***.

Általában a misszióért felelős nővér mondja meg, hogy melyik országba szeretnék küldeni a misszionáriusokat, de minden misszionárius nővérnek gondolkoznia kell azon, hogy melyik misszióra érzi magát a legalkalmasabbnak (ez még nem jelenti azt, hogy oda is fogják küldeni). Mindig Afrikába vagy Latin-Amerikába szerettem volna menni, de azt mondtam, hogy nem szeretnék én dönteni: a missziós hivatásomat már Istennek adtam és teljesen rábízom magam, ***küldjön Ő oda, ahová szeretne***.

Amikor megtudtam, hogy Magyarországra küldenek, nem nagyon örültem. Ráadásul, amikor bárkinek elmondtam, hogy hova megyek misszióba, nevettek, hogy milyen misszió ez?! Újra megpróbáltam Isten felé fordulni és azt mondtam: *„Könnyű mondani, hogy küldj engem, ahova szeretnél, de amikor nem oda küldesz, ahová én szeretném, elkezdek lázadozni."* És ***elfogadtam az Ő döntését***.

Azt kell mondanom, soha nem bántam meg, hogy ide jöttem. Otthon érzem magam itt és nem biztos, hogy Afrikában tudnék dolgozni. A nyelvet is sikerült Isten segítségével megtanulnom. Tudom, hogy nem beszélek tökéletesen, de kommunikálni tudok és ez egyelőre elég.

Én valóban rábíztam az életemet Istenre és soha nem csalódtam. Nem mondom, hogy mindig könnyű volt elfogadni Isten akaratát, de mindig rájöttem, hogy ***ez az út a legjobb és az igazi boldogsághoz vezet, amit senki nem vehet el tőlem, ami nem az emberek kedvétől vagy a körülményektől függ, hanem Istentől jön.***

Az Istennel való élet igazi, boldogsággal teli kaland. Nem lehet unatkozni, de csalódni se. Ti is próbáljátok meg, nem fogjátok megbánni!

Gamon Ewa nővér

Az eljövendő dicsőség szimbólumai

III/2. rész

A Bírák könyvében azt látjuk, hogy a Szentlélek rászállt Gedeonra, hogy segítsen neki (Bírák 6,34). Az Úr angyala megjelent Gedeonnak és bejelentette: *„Az Úr veled, erős férfiú!"* (Bírák 6,12)

Gedeon döbbenten motyogta: *„Kivel, velem? De hát én nem is vagyok elég okos! A családom szegény, és halmozottan hátrányos helyzetűek vagyunk. Én nem hiszem, hogy rám gondolsz!"*

Az Úr angyala azonban tudta, hogy Gedeonra rá fog szállni Isten Szentlelke és át fogja formálni őt.

S valóban, miután a Szentlélek rászállt, Gedeon megszabadította a zsidó népet az ellenség kezéből – összesen háromszáz emberrel, miközben a midianiták hetvenkétezer fős seregével álltak szemben! Nagy uralkodója lett Izraelnek, mert a Szentlélek rászállt, átalakította, és csodákat cselekedett általa.

Az eljövendő dolgok képei

A Biblia olyan, mint egy képeskönyv, és az Ószövetség „képeket" ad az eljövendő dolgokról. A Bibliában végig azt látjuk, hogy Isten kijelenti azt a Személyt, akinek az az elhívása, hogy segítsen nekünk. Az Ószövetségben számos olyan, a Szentlélekre vonatkozó utalás van, amely az eljövendő valóságot szimbolizálja. Ezékiel könyvében a próféta száraz csontokat látott, amelyekre Isten rálehelt Szentlelkének „szelével": *„A négy szelek felől jöjj elő lélek és lehelj ezekbe a megöltekbe, hogy megelevenedjenek!"* (Ezékiel 37,9)

Istennek ez a lehelete életet hozott, úgy ahogyan **a Szentlélek is életet hoz** neked az Újszövetségben.

Az Újszövetség úgy is említi a Szentlelket, mint **Isten leheletét**. Feltámadása után Jézus hangsúlyozni akarta a tanítványoknak a Szentlélek fontosságát, és a Biblia azt mondja, hogy rájuk lehelt és mondta nekik: *„Vegyétek a Szentlelket"* (János 20,22).

A Szentlélekről a János 3,5-8-ban megint csak úgy beszél a Biblia, mint szélről. Bár ez a történet az Újszövetségben szerepel, az emberek még az Ószövetség alatt éltek. Jézus az újjászületésről beszél egy Nikodémus nevű embernek: *„Ha valaki nem születik víztől és Lélekből, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélekből született, az lélek. Ne csodáld, hogy azt mondtam neked: Szükséges nektek újonnan születnetek. A szél ott fúj, ahol akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hova megy: így van mindenki, aki Szentlélektől született."*

Nikodémus nehezen értette ezt meg és azt mondta: *„Hogyan? Vissza kell mennem anyám méhébe? Ez nem lehetséges!"* Jézus viszont arra gondolt, hogy amikor Isten Szentlelke elkezd működni az életünkben, akkor úgy „fúj", ahogy akar.

Fiatalabb koromban, újjászületésem után, a Szentlélek „szele" azonnal elkezdett „fújni" rám. Először észre se vettem. Nem szélviharként jött, ami feldöntött volna, hanem csak szelíden fújt, és éhséget keltett bennem **az imádkozás és a Biblia olvasása iránt**, és a megfelelő embereket odahozta az életembe.

Egy alkalommal egy összejövetelen voltam, álltam és dicsértem az Urat, amikor egy szokatlan találkozásom volt a Szentlélekkel. Elkezdtem, szinte önkéntelenül, előre-hátra mozogni. A Szentlélek jelenléte szelíd és kedves volt. Általában elég konzervatív vagyok, ezért azt mondtam magamban: „Istenem, mi ez? Ez olyan furcsa nekem!"

Isten azt válaszolta: ***„Ez a Szentlélek, én pedig azt akarom megmutatni neked, hogy én oda fújlak téged, ahová akarlak. Te csak maradj meg szép csendesen Bennem!"***

A Szentlélek be tud jönni az életedbe úgy, mint egy kedves, **szelíd szellő**. Máskor pedig úgy érkezik meg, mint egy sebesen zúgó szélvihar, akár csak az Apostolok cselekedeteinek 2. fejezetében, amikor az apostolok mind elteltek Szentlélekkel.

A **víz** is lehet a Szentlélek képe a Bibliában. Amikor újjászülettél, akkor egy forrás fakadt a bensődben, és ez a forrás maga a Szentlélek. Időnként előfordulhat, hogy egy jó nagyot kell innod ahhoz, hogy felfrissülj. Máskor a Szentlélek az a víz, amely kiárad belőled, hogy másokat megmosson és felfrissítse őket. A 72. zsoltár 6. verse arról szól, hogy a Szentlélek, mint eső száll alá. Talán veled is megtörtént már néha, hogy úgy mentél el a gyülekezetbe, hogy kiszáradtnak érezted magad, és akkor a Szentlélek esője rád hullt. A Szentlélek olyan is tud lenni, mint egy kút, olyan is, mint az eső és olyan is, mint egy folyó.

Az Ózeás 14,5 arról beszél, hogy a Szentlélek úgy jön el, mint a hajnali **harmat**. Szeretek felkelni és imádkozni korán reggel. Olyankor még látom a harmatot, amikor minden csendes. De miután felkel a nap, a napi élet zajai elkezdődnek és a nap felszárítja a harmatot. Azt vettem észre, hogy ha korán felkelek imádkozni, akkor a Szentlélek csendesen és szelíden jön hozzám, mint a harmat.

A Szentlélek **tűzként** is kijelentette magát a Bibliában. Amikor Mózes beszélgetett a Sínai-hegyen Istennel, akkor mindig egy felhőn keresztül lépett be Isten dicsőségének a jelenlétébe. A természetes látás számára azonban Isten dicsősége úgy jelent meg, mint emésztő tűz: *„Az egész Sínai-hegy pedig füstölgött, mivel leszállt arra az Úr tűzben és felment annak füstje, mint a kemence füstje; és az egész hegy nagyon rengett. És a kürt szava mindinkább erősödött; Mózes beszélt és az Isten felelt neki hangosan. Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan volt az Izrael fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. És bement Mózes a felhő közepébe, és felment a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel volt Mózes a hegyen."* (2Mózes 19,18-19; 24,17-18)

Természetes szinten még fel lehet tartóztatni a tüzet, a Szentlélek tüzét azonban nem. „Tűzoszlopként" megvilágította az izraeliták útját és védelmet nyújtott nekik; „emésztő" tűzként azonban Isten szuverenitását, haragját és mindenhatóságát hirdette. Az izraeliták féltek a Szentlélek ilyen megnyilvánulásától, mert nem „ismerték" Istent, az Atyát, Istent, a Fiút és Istent, a Szentlelket.

A 103. zsoltár 7. verse azt mondja: *„Megismertette az Ő útjait Mózessel, Izrael fiaival az Ő cselekedeteit."* Újjászületett hívőként személyes kapcsolatunk van Istennel a Fián, Jézus Krisztuson keresztül, és a Szentlélek tüze lakik bennünk. Az izraelitáktól eltérően bensőséges módon ismerhetjük meg Istent: a Szentlélek közvetlenül a trónteremből közvetíti nekünk, amit Ő mond. A Szentlélek bennünk él, a tüze teljesen átjár, elégeti a szemetet, a terheket és a bűnöket, amelyek akadályoznák Isten terveinek és céljainak megvalósulását az életünkben.

Amikor Mózes felavatta az első sátort, amelyben Isten dicsősége lakott, gondosan elrendezte a berendezését Isten utasításai szerint. Akkor Isten dicsőségének felhője borította be a sátort. A Bibliában azt olvassuk, hogy *„az Úr felhője volt a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz volt azon"* (2Mózes 40,38).

Illés próféta is találkozott a Szentlélek tüzével. Szembeszállt Baálnak, egy pogány istennek a prófétáival (1Királyok 18,21-28). Illés megegyezett velük, hogy ő is és Baál prófétái is segítségül hívják Istenük nevét, és az az isten, amelyik úgy válaszol, hogy tüzet küld le az égből, hogy megemésszе az áldozatot, az az igaz, élő Isten.

Baál prófétái reggeltől estig kiáltozták az istenük nevét, de természetesen hiába. Akkor Illés is elkezdett imádkozni – ám előtte háromszor leöntötte az áldozatot vízzel. Miután segítségül hívta az Úr nevét, azt olvassuk, hogy *„alászállt az Úr tüze, és megemésztette az égőáldozatot"* (38. vsz.).

Az Ószövetségben kétszer jött le tűz az áldozatra. A templom Isten jelenlétét jelentette. A felszentelésekor a Szentlélek leszállt rá tűzzel és betöltötte jelenlétével.

Az Újszövetségben **Keresztelő Szent János** beszél Jézusról, aki „Szentlélekkel és tűzzel" keresztel (Máté 3,11). A tűz egy új templomra száll le. Mi ez az új templom? Mi vagyunk az új templom! Az 1Korintus 6,19 azt mondja: *„Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a **bennetek lakozó Szentlélek** temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem vagytok a magatokéi? Az Újszövetségben az újjászületett hívők Isten jelenlétének adnak otthont, és amikor megkeresztelkedünk Szentlélekben, Ő tűzzel száll le ránk és megemészti a „templomunk" áldozatát – a testünket."* (Róm 12,1)

A templom szó itt a szentek szentjére utal. Az ószövetségi templom három részből állt: a pitvarból, a szent helyből és a szentek szentjéből. Az 1. Korintusi levélben a Biblia azonban a „naosz" szót használja, ami azt jelenti: „templom". Te egy templom vagy, a szellemed pedig a szentek szentje. Van lelked: az a szenthely, és van tested: az a pitvar.

Isten nem a pitvarban és nem is a szent helyen találkozik veled, hanem a szentek szentjében, azon a megszentelt helyen, ahol az Ő Lelke lakik.

Marilyn Hickey

– FOLYTATJUK –

Anyád méhétől fogva kiválasztottalak

„A hit és a bizalom kéz a kézben járnak. Ha egy lépést teszel a hitben, nő a bizalom. Ha egyet lépsz a bizalom útján, nő a hited is.”

TANÚSÁGTÉTEL

Nagyon sok belső zavarral érkeztem a lelkigyakorlatra; a munka és a családi viszályok foglalkoztattak. A testvéreimmel való gyermekkori veszekedések és a most, felnőtt korban feltörő irigység gyakran vetette fel bennem a gondolatot, minek is születtem én meg harmadik gyerekként?

Sáregresen a kápolnában már az első felcsendülő dallam választ adott a kételyeimre:

> ***„Anyád méhétől fogva kiválasztottalak, az enyém vagy, az enyém vagy, az enyém vagy”*** – mondja az Úr –, éreztem, hogy hazaérkeztem!

Lassan-lassan oldódtam fel, kértem az Urat adjon több hitet és bizalmat, hogy egészen Rá tudjam bízni magam, mindig bízzak a Gondviselésben, ne akarjam a magam elképzelései alapján irányítani az életemet, hanem helyezzem Isten tenyerébe.

Szentmise után szentségimádás következett, ilyenkor az áldozáskor magamhoz vett Jézussal töltekezve csodálom az oltáriszentségben is jelenlévő Krisztust, mintha Isten az Istennel beszélgetne bennem.

Az ismeret szavát közvetítette egyik testvérünk, és egyszer csak megérintett ez az üzenet:

Jézus azt üzeni: ***„Kedvesem! A hit és a bizalom kéz a kézben járnak. Ha egy lépést teszel a hitben, nő a bizalom. Ha egyet lépsz a bizalom útján, nő a hited is.”***

Nagy örömmel töltött el, amikor István atya felajánlotta a **Jézussal való jegyesség** lehetőségét. A szándék már régóta foglalkoztatott, ha visszatekintek az életemre, már gyermekkoromban is szerettem volna közelebb kerülni Jézushoz. A 70-es években szerettem volna ministrálni, de a szüleim nem engedték (lánynak nem illik). Ezért egy alkalommal, amikor a szüleim nem voltak velünk a templomban, ott maradtam a következő misén ministrálni.

2000-ben, a válásomkor, vettem magamnak egy „eljegyzési” gyűrűt, amiről kilenc évvel később, amikor a Szentlélek szemináriumon, majd a Gyógyító szemináriumon részt vettem, fogalmazódott meg bennem, hogy Jézussal jegyeztem el magam akkor.

Most végre ez ténylegesen megvalósulhat, nagyon köszönöm István atya!

Nagyon köszönöm a lelkigyakorlat mély gondolatait, az esti szentségimádásokat és közbenjáró imákat!

Ida

A gyógyulás négy típusa

DR. FRANCIS MACNUTT ELŐADÁSA

III/2. rész

A gyógyulás négy típusa

I. Első típus: **FIZIKAI GYÓGYULÁS**

II. Második típus: **BELSŐ GYÓGYULÁS** vagy érzelmi gyógyulás – „Emlékek gyógyulása"

- A. Mindannyiunknak szüksége van belső gyógyulásra valamilyen szinten
- B. Hogy azok lehessünk, akiknek Jézus akar minket, szükségünk van belső gyógyulásra

III. Harmadik típus: **LELKI GYÓGYULÁS**, irány az üdvösség – a legmélyebb szinten való gyógyulás az akarat vagy a tudat területén

- A. Kegyelemre, nemcsak törvényre van szükségünk
- B. A szenvedély egy példa
- C. Ez a legjelentősebb gyógyulásfajta

IV. Negyedik típus: **SZABADÍTÁS** – a fizikai gyógyulásnak ördögi komponense is lehet

V. Mind a négy típusú gyógyulásnak vannak közös részei és mindegyik hat a másikra

- A. Annak érdekében, hogy a teljes személy meggyógyuljon, mind a négy típust alkalmazni kell
- B. Jézus azért jött, hogy mindezeken a szinteken megszabadítson bennünket

Ima és gyógyszer

Számomra az egyik nagyon érdekes dolog, hogy az orvosi terület kezdi megtapasztalni és kezd bennünket tanácsokkal ellátni arra vonatkozóan, hogyan függnek össze ezek a dolgok. Az elmúlt húsz évben több orvos is kidolgozott elméleteket, miért leszünk szívbetegek. Mint tudjátok, a szívbetegség az első helyen áll a halálos betegségek között az országban (USA). 6-700.000 ember hal meg minden évben szív- és érrendszeri problémák miatt. A rák a második halálok, közel mintegy 400.000-rel. De az orvosok bámulatos elméletekkel állnak elő.

Azt hiszem az első, amit valaha is olvastam az A típusú viselkedésről és a szívről szólt, két kardiológus írta. Elküldték az irodájukban lévő bútort, hogy újrakárpitozzák és a bútor-specialisták voltak azok, akik erre az eredményre vezették őket. Azt mondták: „A bútorotok nagyon különös. Az eleje teljesen le van kopva, ahol a kar pihen. A háta teljesen új. Milyen emberek ülnek ezekben a székekben?"

A kardiológusok elkezdték vizsgálni a betegeiket, és azt találták, rendben voltak, őszintén.

Kitalálták az A és a B típusú viselkedést. A B típusúba azok az emberek tartoznak, akik hátradőlnek, mint a latin-amerikaiak, akik nem nagyon aggódnak az idő miatt, vagy hogy odaérnek-e valahová időre – olyanok, akik nem aggodalmaskodnak a különböző dolgok miatt.

Az A típusba tipikusan a mi kultúránkba tartozó emberek sorolhatók, akik sikeresek – mindig az élen, a dugóban mindig dudát nyomva. Minden olyan dolog érdekel bennünket, ami gyorsan előrevisz. Aztán

a következő 15 évben felfedezték, hogy néhányan, akik ilyenek, nem lesznek szívbetegek, míg mások azzá válnak. A különbség úgy tűnik a **düh**. Az A típusú viselkedés egy állandó düh és bosszúság a valóság miatt. A düh valamit okoz a testedben, az adrenalin, ami keresztüláramlik ilyenkor a testeden, minden alkalommal okoz valamit, ami hat a szívedre. Tehát, ha te egy haragos természetű ember vagy, ez ok lehet.

Így ha valaki hozzád megy és azt mondja, szívpanaszai vannak és azt szeretné, hogy imádkozz érte, ha nincs időd, akkor csak ezért imádkozhatsz. De ha van időd, hogy leülj és eltölts egy órát ezzel az emberrel, akkor próbáld megtalálni, van-e valami **dühterület**, állandó bosszúság és düh, ami ott van benne és ami ezt a szívproblémát okozza.

Dr. Bernie Siegel a könyvében – *Love, Medicine and Miracles* –, mivel többnyire rákos betegekkel dolgozott, több olyan ötletet sorol fel viselkedésünk komponenseivel kapcsolatban, melyek a rák számára nyitottá tesznek bennünket. Számomra az volt nagyon érdekes, hogy az a fajta ember, aki egy ideális keresztény – ahogyan általában látni szoktuk az ideális keresztényt –, egy olyan ember, aki sohasem panaszkodik, soha nincs saját akarata, mindig áldozatot hoz másokért. Az ilyen típusú ember amikor rákos lesz, valószínűleg belehal. Az az ember, aki nem hal meg, az egy harcos, egy olyan valaki, aki nem engedelmeskedik az orvosnak, aki be akar szerezni egy másik szakvéleményt is. A harcosnak nagyobb esélye van arra, hogy legyőzze a rákot, mint a „türelmesnek."

Az élni akarás és az immunrendszer

Része ennek az is, hogyha valami olyan történik velünk, ami csökkenti az élet utáni vágyunkat, az úgy látszik, arra készteti immunrendszerünket, hogy hagyja abba a harcot. Ugyanis mindannyiunknak vannak rákos sejtjeink életünk során, de miért van az, hogy egy bizonyos pontnál a rákos sejtek elkezdenek mozogni és az immunrendszerünk nem vesz róluk tudomást? Mi ez? Ha valami az élet utáni vágyunkban csökken, akkor ezek elkezdenek mozogni. Ha beszélhetek személyes élményről – és ezeket a dolgokat megint nem lehet bizonyítani, nagy populációra van szükség. De Bernie Siegel nagyon meggyőző, azt gondolom, amikor ezekről a dolgokról beszél.

Az én saját tapasztalatom az, hogy a papám 89 éves volt, amikor meghalt súlyos agyvérzésben. Egyszerűen megöregedett. A mamám 87 éves volt, amikor négy hónappal később meghalt. Mindig jó egészségnek örvendett; nagyon vidám ember volt. Balett táncos volt fiatal korában – egyszerűen remek egészség, igen erős. A pincéből vitt fát begyújtáshoz 86 éves korában. Eltörte a csípőjét, amikor 80 éves volt, de úgy felépült, hogy még csak nem is bicegett. Erős, vidám ember volt.

Amikor a papám meghalt, nem volt jele a ráknak. Két hónappal később jelentkezett. Papám halála után négy hónappal többszörös csontvelődaganatban meghalt. Én azt gondolom, olyan közel voltak egymáshoz, hogy amikor a papám meghalt, valami lecsökkentette az igényét arra, hogy életben maradjon. Olyan volt, mintha a teste engedélyt kapott volna, hogy ne harcoljon tovább, ne vibráljon – ne éljen.

Tudom, hogy időről időre, amikor a dolgok roszszul mennek – és esetleg ugyanúgy azt érzed, hogy jó lenne, ha az életnek vége lenne – ezek a gondolatok mindenki fejében megfordulnak néhányszor. Ha észlelem, hogy valami hasonló gondolatom támad, azonnal megbánom. Nem akarom, hogy a testem ezt az üzenetet kapja, hogy nem érdemes élni. Visszaszívom és azonnal megbánom.

Két napja urológusnál voltam. Amikor a nővér felvette az adatokat – tudjátok, mielőtt az ember bemegy az orvoshoz, előtte elmondja a betegsége történetét –, a nővér meghallotta a koromat és azt kérdezte nyugdíjas vagyok-e. Feleltem, hogy: „Nem." Újra megkérdezte: „Ön nem nyugdíjas?" és én újból azt válaszoltam: „Nem." Mire ő: „Nem akar nyugdíjba menni?" Mire én: „Nem." Én tényleg nem akarok. Megkérdezte, miért nem akarok nyugdíjba menni, és én azt feleltem, hogy élvezem, amit csinálok.

Én úgy gondolom, **az élet utáni vágy és a jó dolgok meglátása tényleg segíti az egészségünket**. Tehát, ha valaki rákos, arra azonnal rájöhetsz. Tényleg történt valami? Kis idő kell a ráknak, hogy érzékelhetővé váljon. Az első néhány sejtje nem azonnal látható. Lehet, hogy úgy jelenik meg, hogy csak egy-két év elteltével észlelhető.

Ismerek egy orvost, egy onkológust, akinek a munkája hivatásszerűen leginkább a fizikai megközelítése a ráknak – kivágni. Sebésznő, tehát kivágja. Mikor kiveszi, leül és beszél a betegekkel. Elmesélte nekem, hogy egy egyórás beszélgetésben kiszúrja, mi történt annak az embernek az életében, ami csökkentette az élet utáni vágyát. ***Ha ő – a sebész – tud imádkozni a beteggel a belső gyógyulásáért, akkor majdnem mindig meggyógyulnak. Hát nem különös ez?***

Tehát azért kell tudnunk, hogy ez milyen fontos, mert ha foglalkozunk egy emberrel és ismert a vizsgálandó baj, sejthetjük, hogy valami más is van ott – csak a vizsgálandó bajjal foglalkozni lehet, hogy nem elegendő ahhoz, hogy tényleg segítsük azon a szinten, ahol szükségük van a segítségre.

Az ördögi elem

Néha, a fizikai gyógyulás, melyről már beszéltünk, rendelkezik egy ördögi elemmel. Ez megint nem olyasvalami, amiről sok helyen hallanánk. Tudom, hogy középkoriként hangozhat, de találtunk embereket – jó embereket –, akiknek testi bajaik voltak, és a testi baj alapja ördögi volt. Ha mondhatok egy példát: Néhány évvel ezelőtt Angliában jártunk, hogy tanítsunk, és mintegy 650 ember volt a templomban. Csak két éjszakát töltöttünk ott.

Az első este többé-kevésbé ugyanazt mondtam nekik, mint amit nektek mondtam a fizikai gyógyulásért való imáról. Ezt megtehetitek a családotokban. Ha valaki beteg, íme így tudtok imádkozni a családotokban – nagyon egyszerű. Annak érdekében, hogy megmutassuk nekik, hogy kell csinálni, azt tettük, amit itt is tettünk, imádkoztunk valakiért, aki fizikailag beteg. Megkérdeztem tehát, van-e önként jelentkező – valaki, akinek van valami problémája. Ezt azért csináltuk, hogy bemutathassuk nekik, hogyan tudják kideríteni, milyen szintű gyógyulásra van szüksége az illetőnek.

Az angolok, mint tudjátok, nagyon tartózkodóak, így ebből a 650 fős csoportból csak mintegy hat önkéntes akadt. Akkor megpróbáltam a Lélekre hallgatni, és eldönteni, melyiket válasszam. Választottam tehát egy férfit, aki nagyjából negyven éves volt, átlagos öltözettel, aki előlépett és azt mondta: kicsit furcsán érzi magát, hogy önkénteskedjen, mert komoly baja nincsen, de mindkét füle cseng és állandóan fáj a jobb füle. Lelkész volt a szomszédos templomban és ez a testi tünet zavarta őt, mert amikor megpróbált egy embernek tanácsot adni, mindig megzavarodott. Azt mondta: „De mégis jelentkezem. Bárcsak lenne itt valaki, aki rákos, de én mégis jelentkezem, mert én meg tudom mondani, mikor marad abba a csengés és a fájdalom."

Az élet utáni vágy és a jó dolgok meglátása segíti egészségünket.

Mi tehát imádkoztunk, mint ahogy korábban tettük, majd abbahagytuk és megkérdeztük őt, van-e változás, de nem volt változás. Ezt háromszor megtettük, és ezen a területen szerzett tapasztalatom szerint valami majdnem mindig történik – ha jól hallgatsz az Úrra. De nem volt változás, és el kellett fogadni, hogy nincs változás. Arra gondoltam magamban, hogy talán a gyengeség szelleme okozza, és akkor valaki a csoportunkból, akinek megvan a szellemek megkülönböztetésének adománya, odahajolt és azt mondta: „Francis, egy gonosz lélek van itt."

És mit csinál az ember Angliában egy templomban, egy közvetlenül előtted álló anglikán lelkésszel – szóval mit kezdjünk itt a gonosz szellemmel? Nagyon csendesen imádkoztunk, úgy, hogy nem lehetett hallani a mikrofonon keresztül. Azt parancsoltam a gyengeség szellemének, hogy távozzon és azonnal meghajolt, olyan fajta reakciókkal, amelyeket a szellem távozásával kapcsoltunk össze és távozni kezdett. Reméltem, ha egy-két percet imádkoznánk, a lélek eltávozna, és ezzel meglennénk; de minél hosszabban imádkoztunk, annál tovább tartott.

Tehát nagyon világos volt, hogy valami mást kell tennünk. Kértem, menjen vissza a sekrestyébe négy csoporttársunkkal, és ők folytatták vele az imát. Az egész csoporttal közöltem, miről van szó, és ők imádkoztak vele két órát aznap este és két órát másnap reggel. Amit kiderítettek, az az volt, hogy a lelkész misszionárius volt Afrikában – egy nagyon jó ember, nem arról van szó, hogy akármilyen módon rossz lett volna –, de amikor misszionárius volt Kenyában, a helyi kuruzslók nyilvánvalóan elhatározták, hogy megszabadulnak tőle.

Az első dolog, ami történt, hogy tízéves fia hasán kiütések keletkeztek, ami olyan komolyra fordult, hogy a fiú abbahagyta az evést és elvesztette testsúlyának a negyedét. Az orvosok azt mondták neki, vissza kell térniük Angliába vagy a fia meghal. Ezzel egy időben alakult ki a fülcsengés a misszionáriusnál és kezdett el fájni a jobb füle.

Mikor visszatértek Angliába, a fiú meggyógyult, de a papájánál folytatódott a betegség, hat évig tartott.

A mi csoportunk tehát imádkozott, hogy véget vessen a folyamatnak, és tudomásukra jutott, hogy megtörték a folyamatot és három gonosz szellem hagyta el a lelkészt. Miután a három gonosz szellem eltávozott, a fülcsengés és a fájdalom a jobb fülben abbamaradt.

Tehát itt egy fizikai betegségről volt szó egy nagyon jó embernél – nem is tételnéd fel, hogy valami másról volt szó, ugye?

De az alapvető baj ördögi volt.

Tehát tényleg fontos tudni ezeket a dolgokat, és tudatában lenni annak, hogy félelmetes és csodálatos teremtmények vagyunk.

Itt vannak az emberi természet különböző szintjei, és nekünk szükségünk van Isten segítségére és Isten üdvözítésére, megváltására minden szinten – fizikailag, érzelmileg, lelkileg, minden szinten.

– FOLYTATJUK –

„Uram, nem csodákért és látomásokért fohászkodom, csak erőt kérek a hétköznapokhoz." *(A. de Saint-Exupery)*

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Szép szeretet anyja 3

Emmanuel Maillard nővér: A szentek tanítása 4

F.M.: Újságunk főszerkesztője 80 éves 7

Dajczer után K.I.: Az Eucharisztia és az utolsó idők (II/1. rész) 8

Gamon Ewa nővér: Az Istennel való élet: igazi, boldogsággal teli kaland 10

Marilyn Hickey: Az eljövendő dicsőség szimbólumai (III/2. rész) 13

Ida: Anyád méhétől fogva kiválasztottalak (Tanúságtétel) 14

Dr. Francis MacNutt: A gyógyulás négy típusa (III/2. rész) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

2020. október 5-én, hétfőn este 6 órától
SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM,
október 7-én, szerdán este 6 órától
GYÓGYÍTÓ SZEMINÁRIUM
indul az **Emmausz Házban**
(1146 Budapest, Thököly út 120.)
Jelentkezni az Iroda telefonszámán lehet
(H-Cs: 10-16): 06-1/222-5306.

MARANA THA – **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

„A Szentlélek tűzként is kijelentette magát a Bibliában. Amikor Mózes beszélgetett a Sínai-hegyen Istennel, akkor mindig egy felhőn keresztül lépett be Isten dicsőségének a jelenlétébe. A természetes látás számára azonban Isten dicsősége úgy jelent meg, mint emésztő tűz... Természetes szinten még fel lehet tartóztatni a tüzet, a Szentlélek tüzét azonban nem..."

Részlet *Marilyn Hickey: Az eljövendő dicsőség szimbólumai* című írásából, amely az újság 12. oldalától olvasható.

Ára: 250 Ft

Avilai Szent Teréz reggeli imája

Uram, a reggeli csendben **békéért**, **bölcsességért** és **erőért** imádkozom. A **szeretet szemével** akarom nézni a világot: **türelemmel**, **megértéssel** és **kedvesen**. Úgy látni gyermekeidet, **ahogyan Te** látod őket, **csak a jót** venni észre mindenkiben. Tégy süketté a pletykákra, némává a rosszindulatú beszédre. Hadd legyek olyan **készséges** és **vidám**, hogy a közelemben az emberek **megérezzék a Te jelenlétedet**. Uram, öltöztess engem **a Te szépségedbe**, hogy egész nap **Téged hordozhassalak!**

(Forrás: 777blog.hu / fr.aleteia.org
Fordította: Nagyné Molnár Ildikó)